

Healing, språk og Helen Keller

Det er motstand hos flere healere mot begreper og refleksjon. Manglende språk gjør fagutveksling vanskelig. Mange sier; "jeg vil ikke vite hva jeg gjør", "jeg vet ikke hva jeg gjør", "det er ikke meg som gjør det" eller "jeg stiller meg til side for hva jeg gjør". Den kristne idé om Den Hellige Ånd, som "Snåsamannen" representerer - med en gud, guider og kraftdyr - er alle idéer om utenforstående krefter som mange ikke ønsker å komme i veien for. Dette *andre* er pr. definisjon ubegripelig og ubeskrivelig. Dermed kan heller ikke selve healingen beskrives, fordi den er utenfor healerens fatteevne. Mange synes det er best at healing forblir uforklart, som om en beskrivelse eller forståelse drar det ned på et for hverdagslig plan.

Jeg lurer på hva den manglende nysgjerrigheten bunner i? Eller dreier det seg om en slags autoritetsangst? Kan det være en frykt for å bli gjort ansvarlig? Hvis det kun er en utenforliggende kraft som gjør healingen, behøver ikke healeren evaluere sitt arbeid. Hvis healeren verken forstår det som skjer, eller "blander seg i det", så kan vel heller ikke vedkommende stilles til ansvar for sine resultater eller manglende sådanne? I programmet Puls på NRK virket det som om legen var mer positiv til en slik holdning, enn hvis man tok penger for dette og kalte det et fag.

Hva hadde skjedd hvis læreren til den døve og blinde Helen Keller hadde hatt like lite nysgjerrighet for det ukjente? Hvis Ann Sullivan i 1887 ikke hadde brukt tid på å utforske og utprøve nye måter å kommunisere på inn i det ordløse, billedløse, språkløse univers der Helen

befant seg? Ann tegnet og tegnet og tegnet selve tegnet for vann mens hun holdt Helens hånd under det rennende vannet, og det var koblingen mellom den konkrete erfaringen av vannet og tegnet i hånden som gjorde at Helen Keller fikk sitt første ord og oppdaget språk. Nå kunne hun tre ut av det formløse, uforståelige, språkløse og inn i en tilstand hvor ikke alt bare hang sammen som én tilstand, men hvor alt fikk er eget navn og for hvert navn hun lærte, jo mer forstod hun av verden og jo mer forstod hun av seg selv. Og andre kunne igjen forstå noe av hennes univers.

Det går framover. På den første healingkonferansen, i 1993, var det liten interesse for fagutveksling. Iliana-akademiet og Paradigme-akademiet tilbyr nå hver sin utdanning i faghealing, og dermed øker behovet for terminologi og fagforståelse uavhengig av trosretninger og livssyn. Mye kan beskrives. Og når noe blir et fag, blir nysgjerrigheten satt i system. Det var en flott opplevelse å innlede på Healingsymposiet arrangert av Nordic Healing Assosiation i november. Der møtte jeg et sug etter modeller og filosofi. Jeg mener det er mulig å kommunisere inn i det ukjente, og komme ut igjen med begreper og språk. Helen Keller - here we come!

- Inge Ås, kursholder, Iliana-akademiet
inge@iliana, www.ingeas.no

